

1. **(НЕ) ОБРАНИЙ**

Мій брат — супергерой, і я теж міг би ним стати, якби мені не припекло подзорити.

Мене звати Люк Паркер, мені одинадцять, я живу в тихому районі Лондона з мамою, татом та старшим братом Заком. І хоч раніше ніяким супергероєм він не був, нарікаючи сина таким іменем, батьки ніби передчували, що він колись-таки начепить плащ та маску й рятуватиме сиріт із палаючих будинків. Ні, ну реально, це ж не ім'я, а просто звуковий ефект якийсь! Ото як у коміксах, коли супергерой лупцює суперлиходія — бух! хрясь! зззак!

Мені здається, що в житті бувають однозначні моменти, коли є лише два варіанти розвитку подій. Од як морозиво — ванільне чи шоколадне. Або арахісове масло — зі шматочками арахісу чи без. Метнути тату в голову водяну бомбочку чи стриматись і припинити обстріл — вибір за тобою. А іноді для того, щоб усє твоє життя перевернулося з ніг на голову, достатньо лише трьох простеньких слів.

— Я хочу подзорити.

Того доленоносного вечора ми з Заком уже більш як годину сиділи в нашій хатці на дереві, і я ледь тримався, аби не набурити в штані. Світячи собі ліхтариком, я читав старий випуск «Підлітків-титанів», а Зак робив домашку з математики. Він завжди був трохи зубрілом і, перш ніж стати Юнаком-Зіркою, у школі для вчителів був зірковим хлопчиком.

— Ну то йди, — сказав брат, помахом олівця розв'язавши квадратне рівняння. — Я ж тебе не тримаю.

Насправді мені просто не хотілося злазити мотузяною драбиною в таку темінь. Потім доволі важко дертися нагору, це основна проблема. Не те щоб я був якийсь чахлик, але скажімо так: ви мене навряд чи побачите на олімпійському п'єдесталі. У мене алергія на трав'яний пилок, а ще я маю ступні химерної форми, тому

ношу такі спеціальні штуки для взуття, які називаються ортезами. Я був у захваті, коли мама вперше сказала, що мені треба з ними ходити. Просто «ортез» звучало так, ніби це частина обладунку суперсолдата, але, коли їх привезли, виявилося, що це звичайні вигнуті устілки і вони не мають нічого спільногого з екзоскелетом кіборгів. Той четвер був сущільним розчаруванням.

Я виткнувся з хатки.

— Може, прямо звідси подзорити?

— Ану киш! Киш звідси, нестерпне дитя!

Зак усього на три роки старший за мене, але, коли я роблю те, що його дратує, він називає мене дитям. З усього, що я терпіти не можу в браті, обзвіння дитям стоїть на сорок сьомому місці. Не те щоб я вів список, не подумайте...

Ну добре, я таки веду список.

Навіть ще до того, як він став супергероєм, у списку було 63 позиції. Тепер їх більш як сто. Просто він дуже мене дістає.

Я спустився мотузянкою і пішов у дім.

Подзорив.

Коли за кілька хвилин я повернувся, Зак тихо сидів у темряві. Я зрозумів, що тут щось сталося, бо ж він перестав робити домашку. Я взяв ліхтарик і посвітив на братове обличчя. Той навіть не кліпнув.

— Заку, в тебе все нормальноП?

Він кивнув.

— Точно? А то ти якийсь... не такий.

Зак знову кивнув, дуже повільно, ніби щось напружено обдумував, а потім хрипко промовив:

— Здається, зі мною оце зараз трапилося щось надзвичайне. Люку, я змінився.

Теж мені новина. Місяців шість тому тато покликав мене поговорити. Як він сказав — на чоловічу розмову. Ми сиділи в його гаражі (мабуть, тому, що то найбільш «чоловіче» місце в будинку), і тато сказав, що я почну помічати в старшому братові деякі зміни.

— Зак вибуває у велику подорож.

— Клас! А коли? Можна мені його кімнату?

— Це не зовсім та подорож, про яку ти подумав, — стомлено зітхнув батько. — У Зака починається перехідний вік. У нього, наприклад, голос зміниться.

— Ооо, він говоритиме як робот далек із серіалу «Доктор Хто»?

— Ні, не так, як далек.

— Жаль.

— На його тілі виросте більше волосся.

— Ооо, як у перевертня?

— Ні, не так, як у перевертня.

Виявилося, що цей перехідний вік не така вже й прикольна штука. Тато ще щось казав про особистий простір і дівчат, але, якщо чесно, я вже не дуже слухав після того, як мене так обламали з далеком та перевертнем.

Тож, коли Зак у нашій хатці сказав про зміни, я вже зінав, що відповім. Я стулив губи і з серйозним виглядом кивнув, як кивав лікар, коли повідомляв, що в мене залозиста лихоманка.

— Боюсь, ти підхопив перехідний вік.

Зак ніби й не чув мене. Він дивився на свої руки і знайвертів ними перед собою.

— Здається, в мене є суперсили.

2. ЗОРБОН

Зак, певно, задурів... Та чого дивуватись — така купа домашки кому завгодно зірве клямку. Але тут у мене виникла підозра. Брат знав, що я дуже люблю комікси, і постійно кпив з мене, називаючи мое захоплення дитячою пристрастю. Тому я приготувався до розіграшу.

— Суперсили, кажеш?

Я склав руки на грудях і недовірливо усміхнувся.

— То ти тепер умієш літати чи, може, метати з пальців близнаки?

На братовому обличчі з'явився допитливий вираз.

— Цікаво... — задумливо протягнув Зак, після чого випростав руку і почав робити в моєму напрямку

різні неймовірні рухи пальцями, наче якийсь недолугий чарівник-початківець.

Близнаки з пальців не летіли, та вони мене вже не хвилювали: брат учудив таке, що вразило мене не менше. Ліхтарик вилемів із моєї долоні, крутнувся в повітрі і ляпнувся в простягнуту Закову руку. Брат міцно обхопив його пальцями і розплівся в усмішці.

Не-ре-аль-но!

Але Зак це зробив. Він силою думки і незграбним поруком руки змусив ліхтарик літати. І це сталося насправді, бодай йому! У моого брата таки була суперсила!

Її наукова назва — телекінез, щоб ви знали. Вона є в багатьох геройв коміксів, та це вперше я побачив її в житті. Хоч як не хотілось, я мусив визнати, що це таки круто. Суперкрутко. Але ж не казати таке Закові!

— Я так розумію, близнак сьогодні не побачу, — натомість сказав я, прикинувшись розчарованим.

— Що?!

Брат подивився на мене як на ідіота.

— Ти *бачив*? Ти бачив, що я зробив?

Я більше не міг прикидатися, я реально був вражений. Однак мое благоговіння швидко змінилося іншим почуттям: від заздрощів я став зеленим, як Халк. Куди там минулому Різдву, коли Закові подарували iPhone, а мені — черевики.

— Це ж геть не чесно! Як так вийшло, що ти отримав суперсили? Ти ж навіть не читаєш коміксів!

Ще пару хвилин я давав волю праведному гніву — коли я серджуся, то заливаюсь багрянцем — а потім, видихавшись, плюхнувшись на підлогу й ображено надувся. І хоч мене ледь не розривало від заздрощів, я таки мав усе знати.

— Як це сталося?

Зак поглянув ніби крізь мене, втупився в якусь розмиту цятку на стіні і лише потім розповів таке, у що складно було повірити... Як і повірити в те, що все це сталося хвилину тому.

— Ти пішов, і тут я почув удалини дивне гуркотіння. Виглядаю — у небі якісь вогники. Я подумав, що то, мабуть, метеоритний дощ. Але ж ні — ті вогні наблизались до мене, ще й швидко. Небо осяяли сотні білих смуг, які ось-ось мали б дістатися сюди, однак раптом усе завмерло. І тоді до мене дійшло, що це не метеоритний дощ...

Брат замовкі, глибоко вдихнув і прошепотів:

— Це був інопланетний зореліт.

У мене аж дух перехопило. До цієї миті найбільш вражаюча історія, яку зумів розказати Зак, була про погану стрижку і чіхуа-хуа, та й то — про чіхуа-хуа він узагалі міг прибрехати.

— Здоровецький синій овал завис у легкому мареві прямо отут, над хаткою, — Зак показав третячим пальцем у небо. — Поки я його розглядав, на зорельоті відкрився люк — з отаким звуком: уууп! чшишиш! — і в промені світла з'явилася сяйлива чоловіча постать. На прибульці був блискучий пурпурний костюм, плащ із високим золотим коміром і золоті черевики. На грудях красувалися три зірки, які пульсували, ніби живі серця. Голова була куполоподібна, без жодної волосинки, але він мав ріденьку бороду, яку постійно погладжував під час розмови. Прибулець привітався, склавши докути три пальці, і відрекомендувався Повелителем Зорбоном, мандрівником між світами та представником Вищої Ради Фродакс Вонтрен Ррнфарг. Коли він говорив, здавалося, що всі слова з великої букви. Зорбон розповів, що він прибув з іншого всесвіту, який від нашого різиться тим, що там зелений та червоний кольори помінялися місцями і бісквітні торти інакші на смак.

Тут Зак задумався.

— Ну, не геть інакші. Просто трохи не такі.

З відчуженого братового погляду я здогадався, що цей дріб'язковий факт про торти здавався йому неймовірно значущим, а отже, була небезпека, що він почне молоти про бісквіти.

— Та ну їх, ті торти! Розкажи про суперсили!
Зак труснув головою, наче вийшов із трансу.

— Ага, точно. Ну, Зорбон сказав, що Вища Рада обрала мене для виконання особливої місії, від якої залежатиме доля обох наших всесвітів. Місія ця така важлива, що, як я не впораюсь, це обернеться катастрофою для *трильйонів* живих істот.

— Два всесвіти? Ти мусиш урятувати *два* всесвіти?

Це в його стилі. Одного всесвіту моєму братові замало. Теж мені ударник праці.

— Але чому ти? — скліпнув я.

Зак задумано глянув на двері.

— Схоже, ця хатка на дереві — перехід між світами. От тобі на. Хоч стій, хоч падай. Наша хатка — портал між світами. А з іншого боку...

— І що?

Зак стенув плечима.

— Думаю, я перша людина, яку Зорбон зустрів, діставшись сюди.

У мене відібрало мову. Рот відкривався, але слів чути не було: виходило тільки повітря, ніби з повітряної кульки. От хто так вибирає рятівника людства, га? Ну було б там хоч якесь пророцтво у стародавніх книгах чи щось типу того, а то ж схоже на те, що вищий розум вручив меч Абсолютної Сили першому-лішньому шимпанзе.

— Зорбон сказав, що для успішного виконання місії, — продовжив Зак, — йому доручили наділити мене шістьма дарами — типу супер силами, котрі допоможуть у цій нелегкій справі. Тоді він підняв руки і заговорив своєю чудернацькою інопланетною мовою...

«Ох, ну можна подумати, що є *формальна* інопланетна мова!» — хотів я сказати, але вирішив не перебивати.

— А потім був червоний спалах... хоча, може, *зелений*. І я відчув, як мое тіло наповнює енергія. Здавалося, в мені кожен атом горить. Коли все припинилося, Зорбон вклонився і сказав: «ГОТОВО». Я спітав: «Що готово? Якими дарами мене наділено? Що в мене за місія?» А він: «Я НЕ МОЖУ СКАЗАТИ, БО ЯКЩО РОЗПОВІМ, ТО Є РИЗИК, ЩО СВОЇМИ СЛОВАМИ Я ЗМІНЮ МАЙБУТНЕ. БУДЬ-ХТО ТЯМУЩИЙ СКАЖЕ ТОБІ, що ЦЕ ДУЖЕ ПОГАНО. З ЧАСОМ ТИ ПРО ВСЕ ДІЗНАЄШСЯ». Після цього Зорбон загадково усміхнувся і зник. Але перш ніж люк зорельота закрився, він сказав дещо з того, що мені можна знати. На його обличчі відбився переляк, і він промовив: «НЕМЕЗИС УЖЕ БЛИЗЬКО». І зник. *Ууун! Чишишиш!*

У мене ледь щелепа на підлогу не впала. Стільки всього, в чому треба розібратися. Так багато запитань. Але одна думка в моїй голові пхалася поперед інші і не давала мені спокою.

